

¹⁰ Council Directive 94/80/EC of 19 December 1994 laying down detailed arrangements for the exercise of the right to vote and to stand as a candidate in municipal elections by citizens of the Union residing in a Member State of which they are not nationals : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://eur-lex.europa.eu/smartapi/cgi/sga_doc

¹¹ *Саракуца М.О.* Деякі аспекти реалізації політичних прав громадян Європейського Союзу / М.О. Саракуца // Право і суспільство. – 2014. – № 1. – С. 45. – С. 42–48.

¹² *Трагнюк О.Я.* Деякі правові засоби подолання дефіциту демократії в Європейському Союзі (на прикладі інституту громадянської ініціативи в ЄС) / О.Я. Трагнюк // Державне будівництво та місцеве самоврядування: зб. наук. праць. – 2011. – Вип. 22. – С. 89. – С. 86–95.

¹³ Regulation (EU) No 211/2011 of the European Parliament and of the Council of 16 February 2011 on the Citizen's Initiative // Official Journal of the European Union. – L 65. – 11/03/2011. – P. 1–22.

¹⁴ Резолюція, прийнята Генеральною Ассамблеєю (по докладу Шестого комітета (A/62/451) 62/67(2007 г.). Дипломатическая защита : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/62/67&Lang=R

¹⁵ *Кулабхува А.В.* Вказана праця. – С. 11. – 20 с.

Резюме

Суржинський М.І. Каталог додаткових прав і свобод громадян Європейського Союзу (на прикладі Лісабонського договору про внесення змін у Договір про Європейський Союз та Договір про заснування Європейського Співтовариства).

У статті досліджено додатковий комплекс прав і свобод громадян Європейського Союзу, гарантованих Лісабонським договором про внесення змін в Договір про Європейський Союз та Договір про заснування Європейського Співтовариства. Проаналізовано обсяг та зміст цих прав, реалізація яких безпосередньо залежить від громадянства ЄС.

Ключові слова: права і свободи громадян Європейського Союзу, додаткові права і свободи громадян ЄС, Лісабонський договір, Договір про Європейський Союз, Договір про функціонування Європейського Союзу.

Резюме

Суржинський М.І. Каталог дополнительных прав и свобод граждан Европейского Союза (на примере Лиссабонского договора о внесении изменений в Договор о Европейском Союзе и Договор об учреждении Европейского Сообщества).

В статье исследованы дополнительный комплекс прав и свобод граждан Европейского Союза, гарантированных Лиссабонского договора о внесении изменений в Договор о Европейском Союзе и Договор об учреждении Европейского Сообщества. Проанализированы объем и содержание этих прав, реализация которых напрямую зависит от гражданства ЕС.

Ключевые слова: права и свободы граждан Европейского Союза, дополнительные права и свободы граждан ЕС, Лиссабонский договор, Договор о Европейском Союзе, Договор о функционировании Европейского Союза.

Summary

Surzhinsky M. Catalog of additional rights and freedoms of citizens of the European Union (on the example of the Lisbon Treaty amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community).

The article examines an additional set of rights and freedoms of citizens of the European Union, guaranteed by the Lisbon Treaty amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community. The scope and content of these rights directly depending on the citizenship of the EU is analyzed.

Key words: rights and freedoms of the citizens of the European Union, additional rights and freedoms of the citizens of the EU, the Lisbon Treaty, the Treaty on European Union, the Treaty on the Functioning of the European Union.

УДК 342.52; 342.56.

С.Д. БОГДАНОВА

Сніжана Дмитрівна Богданова, аспірант Інституту держави і права ім. В.М. Корецького НАН України

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВА ВЗАЄМОДІЯ КОНГРЕСУ ТА ВЕРХОВНОГО СУДУ США

Проблематика взаємодії між органами державної влади є одним із найскладніших питань в науці конституційного права як в Україні, так і у зарубіжних державах світу. Один із аспектів конституційно-правової взаємодії виражається у взаємовідносинах між парламентом та органом конституційної юрисдикції. У рамках вказаного важливо буде звернути увагу на американський досвід взаємодії Конгресу та Верховного Суду США та окреслити певні характерні риси даного явища. Досвід відповідної держави має об'єктивні чинники – за всю власну історію існування американської моделі так званої системи стримувань та противаг було неодноразово показано можливість недопущення свавілля окремих гілок влади як на загальнодержавному, так і на рівні окремих штатів, а також вирішення найскладніших конфліктних ситуацій у сфері конституційно-правових відносин між гілками влади. Саме відповідний досвід (особливо з урахуванням сучасних полі-

тичних обставин у США) має цінність для дослідження зарубіжної практики взаємодії парламенту та органу конституційної юрисдикції, а також для загальної характеристика конституційно-правового явища взаємодії між органами державної влади.

Питання конституційно-правової взаємодії Конгресу та Верховного Суду США досить широко розкривається у наукових працях ряду вчених-конституціоналістів та політологів. Серед американських фахівців з даної проблематики необхідно згадати таких: Дж.М. Балкін, Є.Ф. Джинджер, Дж. Майкл Піккерілл, Д.Д. Мидор, Г. Лоуманн, Г. Сейдман, Л. Фридман та інших. Варто зазначити, що в Україні та ближньому зарубіжжі свого часу власні наукові бачення щодо проблематики американського досвіду взаємодії законодавчої та судової гілок державної влади пропонували такі вчені: В.І. Лафінський, І.С. Сліденко, В.Є. Скомороха, Є.В. Черняк, С.В. Шевчук та інші.

Мета статті: визначити особливості американського підходу конституційно-правової взаємодії Конгресу та Верховного Суду США та її унікальність в аспекті дотримання положень Конституції США, її основних приписів – захисту та гарантії прав і свобод людини та громадянина, верховенства права та конституціоналізму і забезпечення сталого розвитку демократичного режиму протягом останніх 229 років спільної діяльності Конгресу та Верховного Суду США.

Досліджуючи конституційно-правової взаємодії Конгресу та Верховного Суду Сполучених Штатів Америки, першочергово необхідно вказати, що практика взаємовідносин зазначених органів державної влади в даній державі має суттєвий вплив на розвиток американського конституціоналізму та державності протягом усієї історії існування даної держави.

Нині досить поширеними є новини щодо існуючих кризових ситуацій у взаємовідносинах між гілками державної влади у Сполучених Штатах Америки та розгляду Верховним Судом США резонансних справ, які передусім пов'язані із розглядом на відповідність Конституції США та, як правило, забезпечення захисту та гарантування конституційних прав і свобод людини та громадянина. Не вдаючись до аналізу сучасних внутрішніх політичних протиріч серед американської еліти, необхідно звернути увагу на конституційно-правовий механізм взаємодії Конгресу та Верховного Суду США як двох основних органів у системі державної влади у Сполучених Штатах Америки.

Насамперед необхідно підкреслити, що конституційно-правовий принцип розподілу державної влади закріплений у Конституції США. Відповідно, ст. 1 Конституції США закріплюються порядок формування та повноваження Конгресу США, ст. 2 – порядок обрання та повноваження Президента США, а ст. 3 – закріплюється порядок формування та функціонування судової гілки влади в державі (системи судової влади в штатах та особливостей діяльності Верховного Суду США)¹.

Детальне постатейне закріплення на конституційному рівні порядку формування та повноважень органів державної влади у Сполучених Штатах Америки обґрунтовується на основі теоретико-правових ідей та поглядів вчених-мислителів того часу та батьків-засновників американської нації. Передусім необхідно зазначити, що в основі американської моделі розподілу влад лежать погляди європейських мислителів епохи Просвітництва Дж. Локка та Ш. Луї Монтеск'є, які розробили класичну теорію розподілу влад, що знайшло своє практичне втілення у багатьох державах світу. Разом із тим американська модель розподілу державної влади ґрунтується на вченнях А. Гамільтона, Дж. Джея, Дж. Медісона та полягає у вирішенні життєвої необхідності забезпечення розподілу державної влади на законодавчу (з утворенням такого парламенту, частина якого була б поряд з народом, а інша – визначалась певною елітарністю відбору та перебування на посаді у ньому), виконавчу та судову гілки влади. Окремо потрібно вказати, що, на думку А. Гамільтона, особливо важливим є забезпечення ефективної і незалежної судової влади та надання їй функції судового контролю як ефективного засобу перевірки актів та діяльності законодавчої та виконавчої гілок влади².

Слід зазначити, що під час дебатів з розробки та прийняття Конституції США, які мали місце на Філадельфійському конвенті 1787 р.³, вже згаданим А. Гамільтоном, Д. Вилсоном (майбутній член Верховного Суду США) та О. Елсвертном (майбутній голова Верховного Суду США) просувалася ідея щодо забезпечення «суперлегіслативного контролю» – можливості нагляду та діяльності Верховного Суду США та його права визнавати будь-який акт Конгресу США чи окремої легіслатури конкретного штату неконституційними. Даний підхід пов'язаний передусім з побоюванням можливості існування свавілля з боку законодавчої гілки влади, яка може застосувати неправомірні «зрівняльні права» (leveling-law)⁴.

Як ми бачимо, Верховному Суду США вже тоді надавалася особлива роль в системі органів державної влади як свого роду арбітру між Президентом США та Конгресом США, між загальнодержавними органами влади та органами влади окремих штатів, а також як інституції, на котру покладено прямий обов'язок захисту положень Конституції США.

У цілому, виходячи з конституційно-правових положень, можна визначити наступні форми взаємодії Конгресу та Верховного Суду США: установчу (формування судової влади), законодавчу, контрольну та судову (в рамках розгляду процесу притягнення президента США до відповідальності в процесі імпичменту та деяких інших категорій справ, закріплених у ст. 3 Конституції США)⁵.

Особливість установчої форми взаємовідносин між Конгресом та Верховним Судом США полягає у тому, що Президент США за погодженням з Конгресом США призначає на посаду суддівський корпус з дев'яти осіб: Голови Верховного Суду США і восьми асоційованих суддів, які виконують свої повноваження відповідно до ст. 3 Конституції США та «...зберігають свою посаду поки поведуться бездоганно і отримують у встановлений час оплату за свою працю, яка не може бути зменшена під час їх перебування на посаді»⁶.

Звертаючись до питання про порядок формування Верховного суду США, зазначимо, що в Законі про судоустрій 1789 р закріплено створення Верховного суду, що складається з Головного Судді Сполучених Штатів і п'яти асоційованих суддів (членів Верховного Суду). Протягом історії функціонування Верховного Суду США з 2 лютого 1790 р. кількість його суддів змінювалася. У 1801 р. число суддів Верховного Суду було знижено до п'яти, в 1807 р. – збільшено до семи. Починаючи з 1837 р. Верховний Суд США складається з дев'яти членів: Головного Судді і восьми асоційованих суддів, кожен із яких призначається Президентом США зі схвалення Сенату⁷.

Процес призначення кандидатур з кола запропонованих Президентом США кандидатур є цілком об'єктивним, адже у більшості випадків такий підхід націлений на досягнення ефективності взаємодії усіх гілок державної влади у Сполучених Штатах Америки. Насамперед це обумовлено з розрахуванням можливості використання важелів особи американського Президента для вирішення конкретних питань протягом часу здійснення ним своїх повноважень. Як вказує історична практика, такий підхід є ефективним у плані вирішення загальнодержавних завдань.

Разом із тим, хоча і зазначені вище положення ст. 3 Конституції США не містять прямої вказівки на особисті якості кандидата на пост судді Верховного суду США, можна вказати ряд випадків, коли під час впливу політичного та суспільного обговорення конкретної кандидатури американські президенти були вимушені відмовитися від її призначення.

Одним із таких прикладів є відмова Р. Рейгана від призначення на посаду судді Верховного Суду США Д. Гінзбурга після встановлення та підтвердження Юридичним комітетом Сенату США (Верхньої палати Конгресу США) факту вживання марихуани⁸. У 2018 р. досить палкі дискусії розгорнулися щодо процесу призначення на посаду судді Верховного Суду США Б. Кавано, щодо якого в американському суспільстві піднявся скандал, який пов'язаний з проявом домагань до жінок. Однак, не зважаючи на заклики у суспільстві, Юридичний комітет Сенату США не знайшов підтвердження зазначених обвинувачень, а сам Б. Кавано на комітетських слуханнях заявив, що дані твердження є ніщо інше ніж звичайний наклеп, пов'язаний з бажанням певних представників американського політикуму не допустити призначення Президентом США Д. Трампом власної кандидатури на пост судді. Таким чином, 7 жовтня 2018 р. Конгресом США було прийнято рішення щодо затвердження Б. Кавано на посаді судді Верховного Суду США⁹.

Досить важливими формами взаємодії між Конгресом та Верховним Судом США є законодавча та контрольна. Розкриття сутності даних форм конституційно-правової взаємодії полягає у їх поєднанні із особливостей компетенцій Конгресу та Верховного Суду США. Функція законодавчого процесу прямо закріплена за Конгресом у ст. 1 Конституції США в рамках утворення загальнодержавних нормативно-правових актів та за легіслатурами щодо утворення й розвитку законодавства окремих штатів. Разом з тим за судовою владою залишається право розгляду щодо неконституційності конкретного нормативно-правового акта. В.І. Лафітський зазначає: для особливості здійснення конституційного контролю характерно, що відповідне повноваження вправі вчиняти не тільки Верховний Суд США, а й загальні суди мають компетенцію тлумачення конституційних норм і відмовляють у застосуванні тим положенням статутного і делегованого законодавства, котрі суперечать тлумаченню, відповідно, Конституції США та конституції окремого штату¹⁰.

Практика американської моделі судового контролю з'явилася неодноразово з початком діяльності Верховного Суду США. Вона бере початок не з положень Конституції США або іншого нормативно-правового акта. Її було надано Верховним Судом у 1803 р., при розгляді звичайної справи «В. Мербері проти Дж. Медісона» (*Marbury v. Madison*). Дана справа має досить цікаву історію розгляду. Все почалося з призначенням другим Президентом США, демократом Дж. Адамсом перед самим складенням власних повноважень у ніч з 3 на 4 березня 1801 р. декількох осіб на пост суддів Верховного Суду США та інших державних службовців. Після приходу до влади, третій Президент США, республіканець Т. Джефферсон провів «чистку» державного апарату, звільняючи з посад осіб, які були по суті противниками його державно-політичного курсу. В. Мербері був першою людиною, яка звернулася до Верховного Суду США з позовом на американський уряд щодо незаконності його звільнення. Його справою займався суддя Дж. Маршал. Позов Мербері оголосили не дійсним, але разом із тим у рішенні Верховного Суду США від 1803 р. зазначалося: «якщо закон знаходиться у протиріччі з Конституцією, суд повинен визначити, яка з норм, що суперечать одна одній, є керівною для усієї справи»¹¹. Саме розгляд цієї справи Верховним Судом США поклав не тільки початок його функції судового конституційного контролю, а й заклав основи американської моделі конституційної юрисдикції, яка на сьогодні використовується у приблизно 25 державах світу (наприклад Аргентина, Колумбія, Швеція, Японія)¹².

Разом із тим потрібно зазначити, що після винесення рішення у справі В. Мербері проти Дж. Медісона (*Marbury v. Madison*) Верховний Суд США не застосовував свої повноваження конституційного контролю протягом майже половини сторіччя. Наступною справою щодо розгляду питання конституційності була Дред Скотт проти Стендфорда (*Scott v. Stanford*) 1857 р., у рішенні котрої Верховний Суд США визнав неконституційним закон, який дозволяв «американське громадянство негрів»¹³. Відповідне рішення вважається найбільш ганебним за всю історію існування Верховного Суду США та було скасовано з прийняттям поправок XIII–XIV до Конституції США, яка забороняла расову дискримінацію та надавала рівні права на громадянство.

Саме після Громадянської війни у США 1861–1865 рр. діяльність Верховного Суду США набула активної фази щодо реалізації функції конституційного контролю. Якщо ми дослідимо приблизну статистику діяльності Верховного Суду США в даному аспекті, то можна побачити неймовірну ефективність у розгляді

питань щодо конституційності нормативно-правової бази в цій державі – лише за період з 1803 по 1990 р. було визнано неконституційними повністю чи частково 125 федеральних законів, 1059 законів штатів, 117 ординансів органів місцевого самоврядування.

Окремою формою конституційно-правової взаємодії Конгресу та Верховного Суду США слід назвати їх спільну діяльність під час імпічменту президента США. Потрібно зазначити, що для здійснення відповідної процедури щодо притягнення до конституційної відповідальності, Голова Верховного Суду США зобов'язаний головувати під час розгляду відповідної справи у Сенаті. Сама процедура імпічменту застосовувалася щодо Ендрю Джексона у 1857 р. та Білла Клінтона у 1998 році. Обидва президенти були звинувачені в порядку імпічменту Палатою представників та виправдані Сенатом США. У третьому випадку Р. Ніксон подав у відставку у 1972 р. ще до голосування Палати представників щодо його імпічменту. Таким чином, жодний президент США не отримав обвинувальний вирок Сенату та не був відсторонений від виконання обов'язків¹⁴.

З огляду на загальну практику взаємовідносин Конгресу та Верховного суду США, на сьогодні у американському суспільстві існує досить неоднозначна думка щодо її ефективності в рамках реалізації діяльності системи стримування та противаг. Наприклад Дж. Мітчелл Пікерілл стверджує, що при розгляді актів Конгресу США чи окремих категорій справ Верховний Суд США нерідко приймає рішення які мають суспільний резонанс та ставлять в тупик діяльність американського парламенту. Потрібно зазначити, що це призводить до необхідності перегляду нормативно-правової бази задля усунення прогалин недіючого акта. Разом з тим необхідно пам'ятати про існуючу рівновагу між Конгресом та Верховним судом США, що полягає у наявності у останнього судових незалежності та відповідальності – двох основних принципів діяльності Верховного Суду США¹⁵.

Також потрібно звернути увагу на існування думки, відповідно до якої, виконуючи свої повноваження, Верховний Суд США прямо втручається у законодавчу діяльність Конгресу США та легіслатур штатів під час законотворчості. Дане твердження за радянських часів активно використовувалось для вказівки на виключну політичну спрямованість діяльності органів державної влади США¹⁶.

Щодо спростування зазначеної позиції та підкреслення ефективності системи стримування та противаг у США, Є.В. Черняк зазначає, що Конгрес США в якості законодавчої гілки влади, а також Президент США як Голова виконавчої гілки влади, мають низку інституційних засобів впливу на прийняті Верховним Судом США рішення, серед яких потрібно вказати: прийняття конституційної поправки, яка змінює або скасовує небажаний прецедент; прийняття законів, якими змінюється кількість і юрисдикція суддів; використання права імпічменту та звільнення суддів з посади; відмова затверджувати призначення на посади суддів. Але потрібно зазначити, що з наявністю визнання судового прецеденту джерелом конституційного права у США, Верховний Суд США є правотворчим органом, створюючи право на основі судової діяльності¹⁷.

В аспекті загального розуміння конституційно-правової взаємодії Конгресу та Верховного Суду США, слід погодитися з думкою І.С. Сліденка у тому, що безконфліктність функціонування розподілу влади у США має вигляд консенсусу між Президентом США і Конгресом США, а у випадках конфлікту у справу вступає Верховний Суд США, основне призначення якого є недопущення кризового стану в функціонуванні американської держави та сприяння безконфліктному розвитку, де основним інструментом виступає власне функція конституційного контролю¹⁸.

Отже, можемо зробити висновок, що складність конституційно-правової взаємодії Конгресу та Верховного Суду США та усієї системи органів державної влади у Сполучених Штатах Америки являє собою зразок зарубіжної практики дотримання положень Конституції США, в якій повноваження та обов'язки гілок державної влади залишаються незмінними вже протягом 229 років. Існування гнучкого механізму системи стримування та противаг забезпечує можливість ефективного розгляду будь-якої конфліктної ситуації, які виникають між парламентом та головою цієї держави, а також у взаємовідносинах центру з окремими штатами. В даному випадку конституційно-правова взаємодія Конгресу США та Верховного Суду США є одним із основних конституційних інструментів забезпечення гарантії сталого розвитку американської державності, захисту її демократичних основ та гарантування прав і свобод людини.

¹ Constitution for the United States – We are the people : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://constitutionus.com>

² *Madison J.* The Federalist notes / J. Madison, A. Hamilton, J. Jay. – New York: Arlington House, 1966. – 836 p. – P. 320.

³ Всеобщая история государства и права: учеб. пособ. / под ред. К.И. Батыра. – М.: Издательская фирма «Манускрипт»; Щербинская типография, 1992. – С. 191.

⁴ Черниловский З.М. От Маршалла до Уоррена / З.М. Черниловский. – М.: Юридическая литература, 1982. – С. 8.

⁵ Constitution for the United States – We are the people : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://constitutionus.com>

⁶ Там само.

⁷ Петина М.М. Конституционный контроль во Франции и США: сравнительно-правовое исследование: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.02 / М.М. Петина. – Саратов : Сарат. нац. иссл. гос. унив. им. И.Г. Чернышевского, 2017. – С. 113.

⁸ Ginsburg withdraws name as supreme court nominee, citing marijuana 'clamor' // by Steven V. Roberts. New York Times. 08.11.1987 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.nytimes.com/1987/11/08/us/ginsburg-withdraws-name-as-supreme-court-nominee-citing-marijuana-clamor.html>

⁹ Сенат США утвердил кандидатуру Б. Кавано на пост судьи Верховного суда / Интернет-портал інформагенства «Интерфакс-Украина» від 07.10.2018 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://interfax.com.ua/news/general/536355.html>

¹⁰ Лафитский В.И. Основы конституционного строя США / В.И. Лафитский. – М. Норма, 1998. – С. 192.

¹¹ Cases on Constitutional Law. Political Roles of The Supreme Court. Homewood (III), 1973. – P. 16. – С. 16.

¹² Конституционное право зарубежных стран: учебник для ВУЗов / под общ. Ред. члена-корреспондента РАН, профессора М.В. Баглая. – М.: Норма-Инфра, 1999. – С. 387.

¹³ Фридмен Л. Введение в американское право; пер. с англ. / Л. Фридмен ; под ред. М. Калантаровой. – М.: Изд. группа «Прогресс», 1993. – 285 с. – С. 155.

¹⁴ Малкіна Г.М. Імпічмент президента: міф та реальність / Г.М. Малкіна // Вісник Київського національного університету ім. Т. Шевченка. – 2008. – № 89–90. – С. 116–118. – (Серія «Філософія. Політологія»).

¹⁵ J. Mitchell Pickerill. The Supreme Court and Congress. What happens in Congress after the Court strikes down legislation? // J. Mitchell Pickerill, Insights on Law and Society 7.1, American Bar Association. – 2006. – P. 10–27 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.americanbar.org/content/dam/aba/images/public_education/supremecourtcongress.pdf

¹⁶ Бурлацкий Ф.М. Современный Левиафан. Очерки политической социологии капитализма / Ф.М. Бурлацкий, А.А. Галкин. – М.: Мысль, 1985. – С. 257.

¹⁷ Черняк С.В. Конституційна юрисдикція Сполучених Штатів Америки: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.02 / С.В. Черняк. – К.: Київ. нац. університет ім. Т. Шевченка, 2005. – С. 9.

¹⁸ Сліденко І.С. Конституційний контроль в механізмі сучасної правової держави: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.02 / І.С. Сліденко. – К.: Інст. закон. ВРУ, 2010. – С. 20.

Резюме

Богданова С.Д. Конституційно-правова взаємодія Конгресу та Верховного Суду США.

У статті розглядається проблематика конституційно-правової взаємодії парламенту та органу конституційної юрисдикції в аспекті американського досвіду взаємовідносин між Конгресом та Верховним Судом США. Визначено основоположні доктринальні засади американської моделі системи стримування та противаг, конституційно-правові положення взаємовідносин Конгресу та Верховного Суду США, охарактеризовано сучасні тенденції розвитку конституційно-правових відносин між Конгресом та Верховним судом США.

Ключові слова: взаємодія, законодавча гілка влади, орган конституційної юрисдикції, Конгрес США, Верховний Суд США, конституційна юрисдикція, конституційно-правові відносини.

Резюме

Богданова С.Д. Конституционно-правовое взаимодействие Конгресса и Верховного суда США.

В статье рассматривается проблематика конституционно-правового взаимодействия парламента и органа конституционной юрисдикции в аспекте американского опыта взаимоотношений между Конгрессом и Верховным Судом США. Определены общие основополагающие доктринальные идеи системы сдержек и противовесов, конституционно-правовые положения взаимоотношений Конгресса и Верховного Суда США, охарактеризованы современные тенденции развития конституционно-правовых отношений между Конгрессом и Верховным Судом США.

Ключевые слова: взаимодействие, законодательная ветвь власти, орган конституционной юрисдикции, Конгресс США, Верховный Суд США, конституционная юрисдикция, конституционно-правовые отношения.

Summary

Bogdanova S. Constitutional and legal interaction between the US Congress and the Supreme Court.

The article discusses the issue of constitutional-legal interaction of Parliament and the authority of constitutional jurisdiction in the aspect of the American experience of the relationship between Congress and the Supreme Court of the United States. Defines General fundamental doctrinal ideas of the system of checks and balances, the constitutional-legal status of the relationship between Congress and the Supreme Court of the United States, describes modern tendencies of development of constitutional legal relations between the U.S. Congress and the U.S. Supreme Court.

Key words: interaction, the legislative branch of power, the body of constitutional jurisdiction, the U.S. Congress, the U.S. Supreme Court, constitutional jurisdiction, constitutional and legal relations.